

เอลียาห์ - หมายเลขหนึ่ง

ปฐมและอวสาน

Jeff Pippenger

2023-07-31

ถ้อยคำปิดท้ายของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมได้ประกาศคำสัญญาว่า ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์จะมาปรากฏพร้อมด้วยข่าวสารก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า.

ดูเถิด

เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังพวกเจ้าก่อนวันที่ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวแห่งพระยาห์เวห์จะมาถึง

และท่านจะหั่นใจของบิดาทิ้งหลายให้กลับไปหาบุตรทั้งหลาย

และหั่นใจของบุตรทั้งหลายให้กลับไปหาบิดาของตน

เกลือกว่าเราจะมาและลงโทษแผ่นดินโลกด้วยคำสาปแช่ง มาลาคี 4:5, 6

พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า "วันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระยาห์เวห์" หรือ "คำสาป" ที่พระเจ้าทรงใช้ "ตีแผ่นดินโลก" นั้น ยังได้รับการพรรณนาเชิงสัญลักษณ์ด้วยว่าเป็น "ภัยพิบัติหึ่งเจ็ดประการสุดท้าย" หรือ "พระพิโรธของพระเจ้า" ในพระธรรมวิวรณ์ด้วย บทที่สิบห้าของพระธรรมวิวรณ์ได้นำเสนอนิทรรศการซึ่งนำไปสู่การเปล่งมาของภัยพิบัติหึ่งเจ็ดประการสุดท้ายอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวในบทที่สิบหก

และข้าพเจ้าได้เห็นหมายสำคัญอีกประการหนึ่งในสวรรค์ โห่ร้องโห่ร้องและน่าอัศจรรย์

คือทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติหึ่งเจ็ดอย่างสุดท้าย เพราะว่าในภัยพิบัติเหล่านั้น

พระพิโรธของพระเจ้าได้ครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว

และข้าพเจ้าเห็นสิ่งหนึ่งประหนึ่งทะเลแก้วปนด้วยไฟ และบรรดาผู้ที่มีชัยชนะเหนือสัตว์ร้ายนั้น

และเหนือรูปของมัน และเหนือเครื่องหมายของมัน และเหนือจำนวนแห่งชื่อนั้น ยืนอยู่บนทะเลแก้ว

โดยมีพิณของพระเจ้าอยู่ในมือ และพวกเขาขับร้องบทเพลงของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า

และบทเพลงของพระเมษโปดกกว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและน่าอัศจรรย์ ยิ่งนัก วิถีทางของพระองค์เที่ยงธรรมและสัตย์จริง

ข้าแต่พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชน มีผู้ใดเล่าที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า

และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงบริสุทธิ์

เพราะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะมานมัสการต่อพระพักตร์พระองค์

เพราะการพิพากษาของพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์แล้ว"

ภายหลังสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด พระวิหารแห่งพลับพลาแห่งพยานในสวรรค์ก็เปิดออก

และทูตสวรรค์หึ่งเจ็ดออกมาจากพระวิหารนั้น ถือภัยพิบัติหึ่งเจ็ด สวมผ้าป่านเนื้อบริสุทธิ์และขาว

และคาดอกด้วยรัดประคดทองคำ

และหนึ่งในสัตว์ทรงชีวิตหึ่งสี่ได้มอบขันทองคำเจ็ดใบอันเต็มด้วยพระพิโรธของพระเจ้า

ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ แต่ทูตสวรรค์หึ่งเจ็ดนั้น

และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากพระสิริของพระเจ้าและจากฤทธิเดชของพระองค์

และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารได้ จนกว่าภัยพิบัติหึ่งเจ็ดของทูตสวรรค์หึ่งเจ็ดนั้นจะสำเร็จ วิวรณ์

15:1-8

เหตุที่ว่า "ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดจะสำเร็จ" ก็เพราะว่าโอกาสที่จะได้รับความรอดยดตกลงเมื่อพระวิหารถูกเติมให้เต็มด้วยควิน ในบทที่สิบห้า เวลาการทดลองที่มนุษย์ชาติได้รับไว้เพื่อกลับใจและพบความรอดก็สิ้นสุดลง ณ เวลานั้น เมื่อถึงเวลานั้นเอง "วันใหญ่และน่าสะพรึงกลัวขององค์พระผู้เป็นเจ้า" ซึ่งย่อหน้าเรียกว่า "ภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ด" ก็จะถูกเทลงมาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ มาลาคีเรียกวันนั้นว่า "น่าสะพรึงกลัว" และอิสยาห์ระบุว่านั่นคือ "พระราชกิจอันประหลาด" ของพระเจ้า

เพราะพระยาห์เวห์จะทรงลุกขึ้นดังที่ภูเขาเปราซิม พระองค์จะทรงกรีดวงที่หุบเขากิเบโอน เพื่อจะทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ และเพื่อจะทรงให้การกระทำของพระองค์สำเร็จ คือการกระทำอันประหลาดของพระองค์ ฉะนั้นบัดนี้ อย่าเป็นคนชอบเยาะเย้ยเลย เกือบกว่าเครื่องพันธนาการของท่านจะยิ่งแน่นหนาขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ยินจากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าแห่งพลโยธาว่ามีผลการพลายทำลายซึ่งทรงกำหนดไว้แล้วเหนือพิภพทั้งสิ้น อิสยาห์ 28:21, 22

แม้ว่าพระราชกิจอัน "ประหลาด" ของพระเจ้าจะครอบคลุม "ทั่วทั้งแผ่นดินโลก" แต่พระวิญญาณแห่งการดลใจได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า การเทพะพิโรธในรูปของภัยพิบัตินั้นสัมพันธ์อยู่กับการกบฏของชนชาติหนึ่ง.

"บรรดาประชาชาติต่างด้าวจะดำเนินตามแบบอย่างของสหรัฐอเมริกา แม้ว่าเธอจะเป็นผู้นำออกไปก่อน แต่วิกฤตการณ์เดียวกันนั้นก็จะมาถึงชนชาติของเราในทุกส่วนของโลก" Testimonies, volume 6, 395.

"เมื่ออเมริกา แผ่นดินแห่งเสรีภาพทางศาสนา จะรวมตัวกับสันตะปาปาในการบังคับมโนธรรมและจิตใจมนุษย์ทั้งหลายให้ถวายเกียรติแก่สะบาโตเทียมเท็จ ประชาชนของทุกประเทศทั่วพิภพจะถูกชักนำให้ดำเนินตามแบบอย่างของนาง" Testimonies, volume 6, 18.

ทุกประชาชาติจะกระทำให้ถ้อยแห่งเวลาทดลองของตนเต็มบริบูรณ์ แต่ "การพิพากษาของพระเจ้า" ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า "ความพินาศของชาติ" และ "เวลาแห่งการพิพากษาอันทำลายล้างของพระเจ้า" ดังที่เธอเรียกประวัติศาสตร์ซึ่งเริ่มต้นขึ้น ณ กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาด้วยนั้น มิใช่ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย

"เวลาหนึ่งกำลังจะมาถึง เมื่อพระบัญญัติของพระเจ้าในแผ่นดินของเรา จะถูกทำให้เป็นโมฆะในความหมายพิเศษประการหนึ่ง บรรดาผู้ปกครองแห่งชาติของเราจะโดยการตรากฎหมาย บังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์ และด้วยเหตุนี้ ประชากรของพระเจ้าจะถูกนำเข้าสูภยันตรายอย่างใหญ่หลวง เมื่อชาติของเรา ในสถานิติบัญญัติของตน ตรากฎหมายเพื่อผูกมัดมโนธรรมของมนุษย์ในเรื่องสิทธิพิเศษทางศาสนาของเขา บังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ และใช้อำนาจกดขี่ต่อผู้ที่รักษาวันสะบาโตวันที่เจ็ด พระบัญญัติของพระเจ้าก็จะถูกทำให้เป็นโมฆะในแผ่นดินของเราในทางปฏิบัติทุกประการ และการละทิ้งความเชื่อในระดับชาติจะตามมาด้วยความพินาศของชาติ" Review and Herald, December 18, 1888.

การพิพากษาของพระเจ้า ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า "ความพินาศของชาติ" เริ่มต้นขึ้นที่กฎหมายวันอาทิตย์ระดับชาติ และเป็นเครื่องหมายบ่งชี้จุดเริ่มต้นของ "พระราชกิจประหลาด" ของพระเจ้า แม้ว่าโดยเฉพาะเจาะจงแล้ว พระราชกิจประหลาดของพระเจ้าคือภัยพิบัติทั้งเจ็ดประการสุดท้าย ภาพที่สมบูรณยิ่งขึ้นของพระราชกิจประหลาดของพระเจ้าปรากฏขึ้นเมื่อการช่วยกู้ให้พ้นจากอียิปต์ถูกนำมาเพิ่ม

ติมเข้ากับแนวลำดับของการพิพากษาโดยตรงของพระเจ้า ภัยพิบัติแห่งอียิปต์ แม้จะมีจำนวนสิบประการ ก็ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน สามประการแรกถูกแยกให้แตกต่างจากเจ็ดประการสุดท้าย ดังนั้น การช่วยกู้ให้พ้นจากอียิปต์จึงชี้ให้เห็นช่วงเวลาหนึ่งซึ่งเป็นภาพแทนโดยภัยพิบัติสามประการแรก โดยเริ่มต้นจากความพินาศของชาติของสหรัฐอเมริกา และดำเนินต่อไปจนกระทั่งมีคาเอลทรงลุกขึ้น และระยะเวลาแห่งการทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง

“การพิพากษาของพระเจ้าจะตกลงเหนือบรรดาผู้ที่กำลังแสวงหาจะข่มเหงและทำลายประชากรของพระองค์ ความอดกลั้นพระทัยอันยาวนานของพระองค์ที่มีต่อคนอธรรมทำให้มนุษย์ยังกำเริบในการล่วงละเมิด แต่ถึงกระนั้น การลงโทษของพวกเขาก็แน่นอนและน่าหวาดสะพรึง เพราะถูกหน่วงไว้เนิ่นนาน ‘พระยาห์เวห์จะทรงลุกขึ้นดังเช่นที่ภูเขาเปราซิม พระองค์จะทรงพระพิโรธดังเช่นในหุบเขาภิเออน เพื่อพระองค์จะทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ และเพื่อให้พระราชกรณียกิจของพระองค์สำเร็จไป พระราชกรณียกิจอันประหลาดของพระองค์’ อิสยาห์ 28:21 สำหรับพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาของเรา การลงโทษเป็นพระราชกิจอันประหลาด ‘เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของคนอธรรมเลย’ เอเสเคียล 33:11 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็น ‘พระเจ้าผู้ทรงพระกรุณาและพระเมตตา ทรงกริ้วขำ และบริบูรณ์ด้วยความดีและความจริง ... ทรงภัยความชั่วช้า การล่วงละเมิด และบาป’ ถึงกระนั้น พระองค์จะ ‘ไม่ทรงยกโทษให้คนที่มีความผิดเป็นอันขาด’ ‘พระยาห์เวห์ทรงกริ้วขำ และทรงฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ และจะไม่ทรงยกเว้นโทษแก่คนอธรรมเลย’ อพยพ 34:6, 7; นาอูม 1:3 ด้วยสิ่งที่น่าหวาดหวั่นในความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิสูจน์ให้ประจักษ์ถึงสิทธิอำนาจแห่งธรรมบัญญัติของพระองค์ซึ่งถูกเหยียบย่ำลง และความรุนแรงแห่งการสนองตอบที่รอคอยผู้ละเมิดนั้น อาจประเมินได้จากความไม่เต็มพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการทรงสำแดงความยุติธรรม ขนชาติที่พระองค์ทรงอดกลั้นไว้นาน และซึ่งพระองค์จะยังไม่ทรงโดยตี จนกว่าจะเต็มความชั่วช้าของตนให้เต็มตามมาตรฐานของพระเจ้า ในที่สุดจะต้องตีภัยแห่งพระพิโรธที่ปราศจากพระเมตตาเจือปนเลย”

“เมื่อพระคริสต์ทรงยุติการทรงหลอขอแทนในสถานนมัสการแล้ว พระพิโรธอันมิได้เจือปนซึ่งได้ทรงชูไว้แก่บรรดาผู้ทีนมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมัน (วิวรณ์ 14:9, 10) จะถูกเทลงมา ภัยพิบัติทั้งหลายที่ตกแก่ประเทศอียิปต์เมื่อพระเจ้ากำลังจะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นนั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับการพิพากษาที่นาสะพริงกลัวและแผ่วางยิ่งกว่าซึ่งจะตกแก่โลกก่อนการช่วยกู้ประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย ผู้เผยพระวจนะในพระธรรมวิวรณ์กล่าวว่า ‘เมื่อพรวณนาถึงการลงทัณฑ์อันน่าสยดสยองเหล่านั้นว่า ‘ก็มีแผลร้ายและน่าทรมานเกิดขึ้นแก่คนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และแก่คนทีนมัสการรูปของมัน’ ทะเล ‘ก็กลายเป็นเลือดเหมือนเลือดของคนตาย และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างในทะเลก็ตายสิ้น’ และ ‘แม่น้ำทั้งหลายและบ่อน้ำพุก็ ... กลายเป็นเลือด’ แม้การลงโทษเหล่านี้จะน่าหวาดกลัวยิ่งเพียงใด ความยุติธรรมของพระเจ้าก็ยิ่งได้รับการพิสูจน์อย่างสมบูรณ์ พุทธสวรงค์ของพระเจ้าประกาศว่า ‘ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงชอบธรรม ... เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาเช่นนี้ ด้วยว่าข้าทั้งหลายได้หลัง โลहितของธรรมิกชนและผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย และพระองค์ได้ประทาน โลहितให้เขาดื่ม เพราะเขาสมควรแล้ว’ วิวรณ์ 16:2-6 โดยการตัดสินให้ประชากรของพระเจ้าต้องถึงตาย พวกเขาก็ได้ก่อความผิดแห่ง โลहितของคนเหล่านั้นจริงพอ ๆ กับประหนึ่งว่าโลहितนั้นได้ถูกหลังด้วยมือของพวกเขาเอง ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ได้ทรงประกาศว่า

วากยิวในสมัยของพระองค์มีความผิดในโลกฮิตทังสินของบรรดาผู้บริสุทธิที่ได้ถูกหลั่งมาตั้งแต่สมัยของอาแบล เพราะพวกเขาไม่จิตใจอย่างเดียวกันและกำลังแสวงหาที่จะกระทำก็อย่างเดียวกันกับบรรดาฆาตกรของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น”

“ในการระบอบต่อจากนั้น ได้ทรงประทานอำนาจแก่ดวงอาทิตย์ ให้แผดเผามนุษย์ด้วยไฟ และมนุษย์ก็ถูกเผาด้วยความร้อนอย่างยิ่ง” ข้อ 8, 9
บรรดาผู้เผยพระวจนะได้พรรณนาถึงสภาพของแผ่นดินโลกในเวลาอันน่าสะพรึงกลัวนั้นตั้งนี้ว่า ‘แผ่นดินไว้ทุกข์... เพราะพืชผลแห่งทุ่งนาพินาศไป... ต้นไม้ทั้งสิ้นในทุ่งนาก็เหี่ยวแห้งไป เพราะความยินดีเหี่ยวแห้งไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์’ ‘เมล็ดพืชเนาอยู่ใต้ก้อนดินของมัน ยิ่งฉางก็รกร้างว่างเปล่า... ฟุ้งสัตว์ครางครวญกันอย่างไรหนอ! ฟุ้งโคก็ตื่นตระหนก เพราะไม่มีหญ้าเลี้ยง.... ธาณนำทั้งหลายก็แห้งไป และไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร’
‘บทเพลงแห่งพระวิหารจะกลายเป็นเสียงคร่ำครวญในวันนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้ จะมีศพมากมายในทุกแห่ง เขาจะโยนมันออกไปด้วยความเสียใจ’ Joel 1:10–12, 17–20; Amos 8:3.”

“ภัยพิบัติเหล่านี้มิได้เกิดขึ้นทั่วทั้งโลก มิฉะนั้นชาวโลกทั้งปวงก็คงถูกกำจัดสิ้นไปโดยสิ้นเชิง ถึงกระนั้น ภัยพิบัติเหล่านี้จะเป็นการลงทัณฑ์อันน่าสะพรึงกลัวที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยประสบมา
บรรดาการพิพากษาทั้งหลายที่มีต่อมนุษย์ก่อนเวลาการทดลองจะสิ้นสุดลงนั้น ส่วนเจือปนด้วยพระเมตตา พระโลหิตของพระคริสต์ซึ่งทรงวิงวอนได้ทรงคุ้มครองคนบาปไว้ไม่ให้ได้รับโทษเต็มตามขนาดแห่งความผิดของตน แต่ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย พระพิโรธจะถูกเทออกโดยปราศจากพระเมตตาเจือปนเลย”

“ในวันนั้น คนเป็นอันมากจะปรารถนาที่จะได้อยู่ใต้ร่มแห่งพระเมตตาของพระเจ้า ซึ่งพวกเขาได้ดูหมิ่นมาเป็นเวลาช้านาน ‘ดูเถิด วันเวลานั้นกำลังมาถึง พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสว่าเราจะส่งทูตพิพากษามาเหนือแผ่นดิน มิใช่ทูตพิพากษากัยเรื่องอาหาร หรือความกระหายเรื่องน้ำ แต่เป็นการรอดอยากที่จะไต่ยื่นพระวจนะของพระยาห์เวห์
เขาทั้งหลายจะพเนจรจากทะเลหนึ่งไปยังอีกทะเลหนึ่ง และจากทิศเหนือไปจนถึงทิศตะวันออก เขาจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวจนะของพระยาห์เวห์ แต่จะไม่พบ’ อาโมส 8:11, 12”
ปลายทางแห่งความขัดแย้ง, 627–629.

ในข้อความก่อนหน้านี้ได้กล่าวไว้ว่า “ชนชาติซึ่งพระองค์ทรงอดกลั้นไว้นาน และซึ่งพระองค์จะยังไม่ทรงลงโทษจนกว่ามันจะได้ทำบาปชั่วจนเต็มมาตราแห่งความชั่วช้าของตนในบัญชีของพระเจ้า
ในที่สุดจะต้องตีภัยพระพิโรธที่ปราศจากพระเมตตาเจือปน” นางยังได้เขียนไว้ในย่อหน้าเดียวกันว่า “ภัยพิบัติที่ตกเหนืออียิปต์เมื่อพระเจ้ากำลังจะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นนั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับการพิพากษาที่หนักล้ายิ่งกว่าและกว้างขวางกว่านั้น ซึ่งจะตกลงเหนือโลกก่อนการช่วยกู้ประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย” ชนชาตินั้น (สหรัฐอเมริกา) ซึ่งทำให้ “มาตราแห่งความชั่วช้า” เต็มบริบูรณ์ จะต้องทนทุกข์จากภัยพิบัติที่คล้ายคลึงกับภัยพิบัติสิบประการในอียิปต์

ภัยพิบัติแห่งอียิปต์ถูกแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงแรกคือภัยพิบัติสามประการแรกที่ตกแก่ทุกคน แต่ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายตกแก่ชาวอียิปต์เท่านั้น

และในวันนั้น เราจะกันแผ่นดินโกเชนซึ่งชนชาติของเราพำนักอยู่ออกไป เพื่อว่าจะไม่มีฝูงแมลงวันอยู่ที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ผู้ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก อพยพ 8:22

ภัยพิบัติสามประการแรกในอียิปต์ตกทั่วทุกแห่ง แต่โกเชน ที่ซึ่งชาวฮีบรูอาศัยอยู่นั้น มิได้รับภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายของอียิปต์
สหรัฐอเมริกาเป็นชนชาติที่ทำภัยแห่งความชั่วช้าของตนให้เต็มในกฎหมายวันอาทิตย์ ณ จุดนั้น การละทิ้งความเชื่อของชาติย่อมตามมาด้วยความพินาศของชาติ

แต่การพิพากษาที่ก่อให้เกิดความพินาศของชาตินั้นยังเจือด้วยพระเมตตา จนกว่ามีคาเอลจะทรงลุกขึ้น และเวลาทดลองใจจะสิ้นสุดลงสำหรับมนุษยชาติทั้งปวง ในกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา คนส่วนใหญ่ในบรรดาผู้ที่บัดนี้อ้างตนว่าเป็นผู้ถือรักษาวันสะบาโต จะยอมคำนับต่ออำนาจทั้งหลายที่มีอยู่ และยอมรับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย ในเวลานั้น ประเด็นเรื่องกฎหมายวันอาทิตย์จะกลายเป็นบททดสอบฝ่ายจิตวิญญาณสำหรับผู้ที่เคยอยู่นอกแอดเวนติสม์ ตั้งแต่กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาจนถึงเวลาที่มีคาเอลทรงลุกขึ้น คือช่วงเวลาแห่งการรวบรวมครั้งใหญ่ของคนงานชัวยามที่สิบเอ็ด แต่ประตูก็ได้ปิดลงแล้วสำหรับบรรดาผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อความสว่างแห่งวันสะบาโตวันที่เจ็ดก่อนกฎหมายวันอาทิตย์!

“ยังนานวันเข้า ก็ยิ่งปรากฏชัดว่าการพิพากษาของพระเจ้ากำลังอยู่ในโลกนี้ ด้วยไฟและน้ำท่วมและแผ่นดินไหว พระองค์กำลังทรงเตือนชาวโลกนี้ถึงการเสด็จมาใกล้ของพระองค์ เวลาใกล้เข้ามา เมื่อวิกฤตการณ์ใหญ่ในประวัติศาสตร์ของโลกจะมาถึง เมื่อทุกความเคลื่อนไหวในการปกครองของพระเจ้าจะถูกจับตามองด้วยความสนใจอันเข้มข้นและความหวาดหวั่นที่ไม่อาจพรรณนาได้ การพิพากษาของพระเจ้าจะติดตามกันมาอย่างรวดเร็ว—ไฟและน้ำท่วมและแผ่นดินไหว พร้อมทั้งสงครามและการนองเลือด”

“โอ้ ขอให้ประชาชนทั้งหลายรู้จักกาลเวลาแห่งการเยี่ยมเยียนของตนเกิด! ยังมีอีกมากมายที่ยังมิได้ยืนยันความจริงแห่งการทดสอบสำหรับยุคสมัยนี้ ยังมีคนอีกมากที่พระวิญญาณของพระเจ้ากำลังทรงทำงานอยู่ในจิตใจของเขา เวลาที่การพิพากษาอันทำลายล้างของพระเจ้ามาถึงนั้น เป็นเวลาแห่งพระเมตตาสำหรับผู้ที่ยังไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ว่าอะไรคือความจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทอดพระเนตรพวกเขาด้วยความอ่อนโยน พระทัยแห่งพระเมตตาของพระองค์ทรงถูกร้าฟึงสะเทือน และพระหัตถ์ของพระองค์ยังทรงเหยียดออกเพื่อช่วยให้รอด ขณะที่ประตูปิดลงสำหรับผู้ที่ไม่ยอมเข้าไป”

“พระเมตตาของพระเจ้าปรากฏให้เห็นในความอดกลั้นพระทัยอันยาวนานของพระองค์ พระองค์ทรงยับยั้งการพิพากษาของพระองค์ไว้ ทรงรอคอยให้ข่าวสารแห่งคำเตือนได้ถูกประกาศไปยังทุกคน โอ หากประชากรของเราจะตระหนักดังที่ควร ถึงความรับผิดชอบซึ่งวางอยู่เหนือพวกเขาในการมอบข่าวสารแห่งพระเมตตาครั้งสุดท้ายแก่โลก งานอันน่าอัศจรรย์เพียงใดจะได้ถูกกระทำ!” Testimonies, volume 9, 97.

ในข้อความก่อนหน้านี้ นางได้ระบุว่า “เวลาของการพิพากษาอันทำลายล้างของพระเจ้าเป็นเวลาแห่งพระเมตตาสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่เคยมีโอกาสนี้เรียนรู้ว่าอะไรคือความจริง” ในข้อความถัดไป นางกล่าวถึงเวลานั้นว่าเป็น “เวลาแห่งความทุกข์ยาก”

“ข้าพเจ้าเห็นว่าสะบาโตอันบริสุทธิ์นั้นเป็นอยู่ และจะเป็น กำแพงที่แบ่งแยกระหว่างอิสราเอลที่แท้จริงของพระเจ้ากับผู้ไม่เชื่อทั้งหลาย; และว่าสะบาโตเป็นประเด็นสำคัญยิ่ง เพื่อรวมหัวใจของธรรมิกชนผู้เป็นที่รักของพระเจ้าซึ่งกำลังคอยทำอยู่เข้าไว้ด้วยกัน และหากผู้ใดเชื่อและถือรักษาสะบาโต และได้รับพระพรซึ่งติดตามมาพร้อมกับวันนั้นแล้ว ภายหลังกลับละทิ้งมัน และฝ่าฝืนพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ ผู้นั้นก็จะปิดประตูนครบริสุทธิ์ใส่ตนเอง อย่างแน่นอนเท่ากับที่มีพระเจ้าผู้ทรงครอบครองอยู่ในสวรรค์เบื้องบน ข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าทรงมีบุตรทั้งหลายผู้ซึ่งยังไม่เห็นและไม่ถือรักษาสะบาโต พวกเขายังมีได้ปฏิเสธความสว่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเมื่อเริ่มต้นเวลาแห่งความทุกข์ยาก เราทั้งหลายก็เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเราออกไปและประกาศเรื่องสะบาโตอย่างครบถ้วนยิ่งขึ้น

สิ่งนี้ทำให้คริสตจักรและแอดเวนติสต์แต่เพียงในนามเดือดดาล เพราะพวกเขาไม่อาจหากล้าความจริงเรื่องสะบาโตได้ และในเวลานั้น ผู้ที่ทรงเลือกสรรของพระเจ้าทุกคนต่างเห็นอย่างชัดเจนว่าเรามีความจริง และพวกเขาก็ออกมาและทนต่อการชมเชยร่วมกับเรา” A Word to the Little Flock, 18, 19.

แม้จะมีการปรับแก้เพียงเล็กน้อย ข้อความตอนเดียวกันซึ่งเพิ่งอ้างมานั้นก็ปรากฏอยู่ในหนังสือ Early Writings ด้วย ในหนังสือเล่มนั้น นางได้รวมคำอธิบายเกี่ยวกับถ้อยแถลงของนางเรื่อง “the time of trouble” ไว้ด้วย A Word to the Little Flock

เป็นสิ่งพิมพ์ฉบับแรกของบรรดามิลเลไรต์ผู้ซื้อสัตย์ที่ต้องเผชิญความผิดหวังภายหลัง Great Disappointment เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 1844 และหลายทศวรรษต่อมา

เมื่อบรรณาธิการได้นำบางส่วนของแผ่นพับนั้นมารวมไว้ในหนังสือ Early Writings พวกเขาได้ชี้แจงว่า “the time of trouble” ที่กล่าวถึงนั้นมีไขกัณฑ์บัดนี้ถึงเจ็ดประการสุดท้าย

เพราะเมื่อไขกัณฑ์เจ็ดประการสุดท้ายถูกเปล่งมา

ก็ไม่มีพระเมตตาใดเหลือปนอยู่กับการพิพากษาเหล่านั้นอีกเลย

“1. ในหน้า 33 ได้กล่าวไว้ดังนี้: ‘ข้าพเจ้าเห็นว่า สะบาโตบริสุทธิ์นั้นเป็น และจะเป็น กำแพงที่กั้นแยกระหว่างอิสราเอลแท้ของพระเจ้ากับบรรดาผู้ไม่เชื่อ; และสะบาโตเป็นประเด็นสำคัญยิ่งที่จะรวมใจของวิสุทธิชนอันเป็นที่รักของพระเจ้า ผู้กำลังรอคอยอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าทรงมีบุตรของพระองค์ซึ่งยังไม่เห็นและไม่รักษาสะบาโต พวกเขายังไม่ได้ปฏิเสธความสว่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเมื่อเริ่มต้นเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก พวกเราก็ได้รับการทรงเติมให้บริบูรณ์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขณะที่เราออกไปประกาศเรื่องสะบาโตให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น”

“นิมิตนี้ได้ประทานให้ในปี 1847 เมื่อในเวลานั้นยังมีพี่น้องแอดเวนติสต์เพียงน้อยนิดที่ถือรักษาวันสะบาโต และในบรรดาคนเหล่านั้นก็มีเพียงไม่กี่คนที่เห็นว่าการถือรักษาวันนั้นมีความสำคัญเพียงพอที่จะขีดเส้นแบ่งระหว่างประชากรของพระเจ้ากับผู้ไม่เชื่อ บัดนี้กำลังเริ่มเห็นความสำเร็จเป็นจริงของนิมิตนั้นแล้ว

‘การเริ่มต้นของเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก’ ที่กล่าวถึง ณ ที่นี้

มิได้หมายถึงเวลาที่ไขกัณฑ์จะเริ่มถูกเปล่งมา หากแต่หมายถึงช่วงเวลาสั้น ๆ

ก่อนที่ไขกัณฑ์เหล่านั้นจะถูกเปล่งมา ขณะที่พระคริสต์ยังทรงอยู่ในสถานนมัสการสวรรค์ ในเวลานั้น

ขณะที่พระราชกิจแห่งความรอดกำลังจะสิ้นสุดลง ความทุกข์ลำบากจะกำลังมาถึง โลก

และประชาชาติทั้งหลายจะโกรธเคือง แต่ก็ยังถูกยับยั้งไว้เพื่อมิให้ขัดขวางงานของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

ในเวลานั้น ‘ฝนซุกปลายฤดู’ หรือความชื่นบานสดชื่นจากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จะมาถึง

เพื่อประทานฤทธิ์เดชแก่เสียงอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

และเตรียมธรรมิกชนให้ยืนหยัดได้ในเวลาที่ไขกัณฑ์เจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเปล่งมา” Early Writings, 85.

เมื่อมีการตรากฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา

การละทิ้งความเชื่อของชาติจะตามมาด้วยความพินาศของชาติ ณ กฎหมายวันอาทิตย์นั้น

แอดเวนติสต์ในสหรัฐอเมริกาจะแบ่งออกเป็นสองจำพวก จำพวกหนึ่งจะรับตราของสัตว์ร้าย

อีกจำพวกหนึ่งจะรับตราประทับของพระเจ้า

ความพินาศของชาติสหรัฐอเมริกาจะเป็นภาพแทนโดยไขกัณฑ์สามประการแรกแห่งอียิปต์

การพิพากษาเหล่านั้นจะดำเนินต่อไปจนสิ้นสุดเวลาทดลองของมนุษย์

แล้วไขกัณฑ์สุดท้ายทั้งเจ็ดซึ่งปราศจากพระกรุณาเจือปนจึงจะถูกเปล่งมา

ประเด็นของข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ที่ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของอียิปต์มากนัก แต่อยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ว่า เอลเลน ไวท์ ระบุว่าอียิปต์เป็นสัญลักษณ์ของชนชาติที่บังคับให้ทั่วทั้งโลกได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เพราะในการกระทำเช่นนั้น นางกำลังใช้จุดเริ่มต้นเพื่ออธิบายจุดจบ ซึ่งเป็นลายพระหัตถ์เชิงพยากรณ์ของพระเยซูในฐานะอัลฟาและโอเมกา ในเรื่องราวการอพยพ เมืองศัฟเวอ์เป็นผู้เป็นเจ้าของกำลังทรงเข้าสู่พันธสัญญากับอิสราเอล ในสมัยโบราณ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองด้วยพระนามใหม่.

แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสสว่า บัดนี้เจ้าจะได้เห็นว่าเราจะกระทำสิ่งใดแก่ฟาโรห์ เพราะด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ เขาจะยอมปล่อยเขาทั้งหลายไป และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ เขาจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินของเขา

พระเจ้าตรัสกับโมเสสและรับสั่งแก่ท่านว่า เราคือพระยาห์เวห์ และเราได้ปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ในพระนามว่าพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อันภาพ แต่โดยพระนามของเราคือ JEHOVAH นั้น เรามีได้เป็นที่รู้จักแก่พวกเขาเลย

และเราได้สถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเขาด้วย เพื่อจะยกแผ่นดินคานาอัน คือแผ่นดินแห่งการพเนจรของพวกเขาซึ่งเขาได้อาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว นั้น ให้แก่พวกเขา และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอียิปต์ได้กดขี่ให้เป็นทาสอยู่ และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ฉะนั้นจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า เราคือพระยาห์เวห์ และเราจะนำพวกเขาออกจากภาระหนักของชาวอียิปต์

และเราจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากความเป็นทาสของพวกเขา และเราจะไถ่พวกเขาด้วยพระกรที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่ยิ่ง และเราจะรับพวกเขามาเป็นประชากรของเรา

และเราจะเป้นพระเจ้าของพวกเขาแล้ว พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ทรงนำพวกเขาออกจากภาระหนักของชาวอียิปต์

และเราจะนำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณด้วยการยกมือขึ้นว่าจะยกให้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และเราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่พวกเขาเป็นมรดก เราคือพระยาห์เวห์

โมเสสจึงกล่าวดังนั้นแก่บุตรทั้งหลายของอิสราเอล แต่พวกเขาไม่ได้ฟังโมเสส เพราะความหุกซ์ระทมในจิตวิญญาณและเพราะการเป็นทาสอันโหดร้าย อพยพ 6:1-9

องค์พระผู้เป็นเจ้าที่นี้กำลังทรงระบุว่าโมเสสเป็นผู้แทนแห่งพันธสัญญาของพระองค์ เช่นเดียวกับยาโคบ อิสอัค และอับราฮัม จนถึงประวัติของโมเสส พระนาม JEHOVAH ยังไม่เป็นที่รู้จักแก่อับราฮัมและเชอซายของท่าน และในประวัติแห่งการทรงหรือฟื้นพันธสัญญาของอับราฮัม

เมื่อพวกเขาฮีบรูจะได้รับการช่วยให้พ้นจากการเป็นทาสในอียิปต์

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงการเปิดเผยใหม่เกี่ยวกับพระลักษณะของพระองค์ เพราะในเชิงพยากรณ์ นามยอมเป็นตัวแทนของพระลักษณะนิสัย เมื่ออับราฮัมได้เข้าสู่พันธสัญญากับองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเปลี่ยนชื่อของเขาเป็นอับราฮัม ณ ตอนต้นของคำพยากรณ์เรื่องการเป็นทาสในอียิปต์ ผู้แทนฝ่ายมนุษยของพันธสัญญาได้รับการเปลี่ยนชื่อ และ ณ ตอนปลายของคำพยากรณ์นั้น พระเจ้าทรงแนะนำพระนามใหม่สำหรับพระองค์เอง

อับราฮัมได้เข้าสู่พันธสัญญาในบทที่สิบห้า

และที่นั่นได้มีการประกาศคำพยากรณ์เรื่องการเป็นทาสในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยปี ในบทที่สิบเจ็ด

อับราฮัมได้รับพิธีเข้าสู่หน้ต และชื่อของท่านกับของซาราห์ก็ถูกเปลี่ยนใหม่ด้วย

สี่ร้อยปีต่อมา โมเสสได้ถูกทรงตั้งขึ้นเพื่อทำให้คำพยากรณ์สี่ร้อยปีของอับราฮัมสำเร็จ อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และโมเสส ล้วนเป็นภาพแทนของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันผู้เข้าสู่พันธสัญญากับองค์พระผู้เป็นเจ้าในยุคสุดท้าย

“ในวาระสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้
พันธสัญญาของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ผู้รักษาพระบัญญัติทั้งหลายจะต้องได้รับการต่อขึ้นใหม่”
Review and Herald, February 26, 1914.

การแยกบรรดาผู้ถือรักษาวันสะบาโตที่ยอมรับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย
ออกจากบรรดาผู้ถือรักษาวันสะบาโตที่ได้รับตราประทับของพระเจ้า จะสำเร็จลง ณ ฎหมายวันอาทิตย์
การแยกนี้ได้รับการแสดงไว้ในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน

“อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนในมัทธิว 25
ก็เป็นภาพประกอบถึงประสบการณ์ของชนแอ็ดเวนติสเช่นกัน” The Great Controversy, 393.

“ข้าพเจ้ามักถูกชี้ให้พิจารณาอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ซึ่งห้าคนฉลาด และห้าคนเขลา
อุปมานี้ได้สำเร็จแล้วและจะสำเร็จตามตัวอักษรทุกประการ เพราะมีการประยุกต์ใช้เป็นพิเศษสำหรับยุคนี้
และเช่นเดียวกับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
อุปมานี้ได้สำเร็จแล้วและยังคงเป็นความจริงประจำกาลเวลาจนถึงอวสานแห่งกาลเวลา” Review and
Herald, August 19, 1890.

อุปมานั้นได้สำเร็จเป็นจริงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
เมื่อหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาและหญิงพรหมจารีที่โง่เขลาในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ถูกแยกออกจากกัน
การเริ่มต้นของแอ็ดเวนติสเป็นภาพแทนของจุดจบของแอ็ดเวนติส
และการแยกออกจากกันในวันสุดท้ายนั้นเป็นการสำเร็จของอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน
และการแยกออกจากกันในวันสุดท้ายนั้นเกิดขึ้นโดยกฎหมายวันอาทิตย์

“ยิ่งกว่านั้น คำอุปมาเหล่านี้สอนว่า จะไม่มีเวลาทดลองใจอีกต่อไปภายหลังการพิพากษา
เมื่อพระราชกิจแห่งข่าวประเสริฐเสร็จสมบูรณ์แล้ว การแยกระหว่างคนดีและคนชั่วย่อมตามมาในทันที
และชะตากรรมนิรันดร์ของแต่ละจำพวกก็ถูกกำหนดไว้อย่างถาวรตลอดไป”
อุทาหรณ์คำสอนของพระคริสต์, 123.

อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนชี้ให้เห็นว่า
หญิงพรหมจารีฝ่ายมีปัญญาแห่งขบวนการแอ็ดเวนติสต์เป็นผู้ได้รับตราประทับของพระเจ้า และหญิงพรหมจารี
ฝ่ายโง่เขลาแห่งขบวนการแอ็ดเวนติสต์เป็นผู้ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายเมื่อมีการออกกฎหมายวันอาทิตย์ใน
สหรัฐอเมริกา หญิงพรหมจารีฝ่ายโง่เขลาจะถูกนำเสนอว่าเป็นชาวเลาตีเซียด้วย |

“สภาพของคริสตจักรซึ่งเป็นตัวแทนโดยหญิงพรหมจารีที่โง่เขลา
ก็ได้รับการกล่าวถึงเช่นกันว่าเป็นสภาพแบบเลาตีเซีย” Review and Herald, August 19, 1890.

ในวันสุดท้าย เมื่อพระเจ้าทรงต่อพันธสัญญาของพระองค์ขึ้นใหม่กับประชากรของพระองค์ผู้รักษาพระบัญญัติ
พระเจ้าจะทรงสร้างพระนามใหม่ของพระองค์เอง
ตั้งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเมื่อทรงต่อพันธสัญญาขึ้นใหม่ในสมัยของโมเสส
สภาพของหญิงพรหมจารีโง่เขลาคือพวกเขาไม่มีน้ำมัน
และสภาพของชาวเลาตีเซียคือพวกเขาตาบอดเกินกว่าจะมองเห็นว่าตนไม่มีน้ำมัน เห็นได้ชัดว่า
หากหญิงพรหมจารีโง่เขลาเป็นชาวเลาตีเซียแล้ว หญิงพรหมจารีฉลาดก็เป็นชาวฟีลาเดลเฟียด้วย

จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองฟีลาเดลเฟียว่า พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ ผู้ทรงสัตย์จริง
ผู้ทรงถือกุญแจของดาวฤกษ์ ผู้ทรงเปิดและไม่มีผู้ใดปิดได้ และทรงปิดและไม่มีผู้ใดเปิดได้ ตรัสสั่งนี้ว่า
เรารู้จักบรรดากิจการของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูที่เปิดอยู่ไว้ตรงหน้าเจ้า และไม่มีผู้ใดสามารถปิดมันได้
เพราะเจ้ามีกำลังอยู่บ้างเล็กน้อย และได้รับราคาของเราไว้ และมีได้ปฏิเสธนามของเรา

ดูเถิด เราจะกระทำให้คนเหล่านั้นจากธรรมศาลาของซาตาน ผู้ซึ่งกล่าวว่าตนเป็นยิว แต่หาได้เป็นไม่ กลับมูสา ดูเถิด เราจะกระทำให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้รู้ว่าเราได้รักเจ้าแล้ว เพราะเจ้าได้รักษาพระวจนะแห่งความอดทนของเรา เราจักรักษาเจ้าให้พ้นจากโหม่งแห่งการทดลอง ซึ่งจะมาถึงทั่วทั้งพิภพ เพื่อทดลองบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก

“ดูเถิด เรามาโดยเร็ว จงยึดสิ่งที่เจ้ามีอยู่นั้นไว้ให้มั่น เพื่อมิให้ผู้ใดชิงมงกุฎของเจ้าไป ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสนาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และเขาจะไม่ออกไปข้างนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามแห่งพระเจ้าของเราไว้บนเขา และนามของนครแห่งพระเจ้าของเรา คือเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้บนเขาด้วย ผู้ใดมีหู จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย” วิวรณ์ 3:7-13

ชาวฟีลาเดลเฟียเป็นภาพแทนของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน และมีพระสัญญาแก่พวกเขาว่า พระเจ้าจะทรงจารึกพระนามใหม่ของเราไว้เหนือพวกเขา เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าทำพันธสัญญากับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น พระองค์จะทรงสำแดงพระนามใหม่ของเราเอง อับราฮัมได้รับการบอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

ครั้นอายุของอับรามได้แก่สิบเก้าปีแล้ว พระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระองค์แก่อับราม และตรัสแก่ท่านว่า “เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเรา และจงเป็นคนดีพร้อมเถิด และเราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้ระหว่างเรากับเจ้า และจะทวีเจ้าขึ้นอย่างยิ่ง” ฝ่ายอับรามก็ซบหน้าลงถึงดิน และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า “ส่วนเรานั้น ดูเถิด พันธสัญญาของเราอยู่กับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาแห่งประชาชาติมากมาย นามของเจ้าจะมีได้เรียกว่าอับรามอีกต่อไป แต่นามของเจ้าจะเป็นอับราฮัม เพราะเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นบิดาแห่งประชาชาติมากมายแล้ว” ปฐมกาล 17:1-5

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าสู่พันธสัญญากับชนชาติที่ทรงเลือกสรรเป็นครั้งแรกในสมัยของอับราฮัม พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด เมื่อพระองค์ทรงดำเนินความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ต่อไปในสมัยของโมเสส เป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็น JEHOVAH เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากตลอดหนึ่งสัปดาห์ พระองค์ทรงแนะนำพระนามใหม่ของเรา ซึ่งในพันธสัญญาเดิมได้ถูกกล่าวออกมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และกล่าวโดยชาวบาบิโลนคนหนึ่ง

แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงประหลาดพระทัยยิ่งนัก และทรงลุกขึ้นโดยเร็ว ตรัสแก่บรรดาที่ปรึกษาของพระองค์ว่า “พวกเรามีได้โยนชายสามคนที่ถูกมัดไว้เข้าไปท่ามกลางไฟดอกหรือ?” เขาทั้งหลายทูลตอบกษัตริย์ว่า “จริงแท้ พระเจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบว่า “ดูเถิด เราเห็นชายสี่คนมิได้ถูกมัด กำลังเดินอยู่ท่ามกลางไฟ และเขาทั้งหลายก็มิได้รับอันตรายเลย และรูปร่างของคนสี่ก็เหมือนพระบุตรของพระเจ้า” ดาเนียล 3:24, 25

เป็นเรื่องง่ายที่จะพิสูจน์ได้ว่าบทที่สามของพระธรรมดาเนียลกำลังชี้ถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา ในดาเนียลบทที่สาม ชัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก เป็นตัวแทนของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน คนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้นคือผู้ที่ฟื้นฟูพันธสัญญาเป็นครั้งสุดท้าย ในดาเนียลบทที่สาม เราเห็นภาพประกอบเชิงพยากรณ์ของประวัติศาสตร์กฎหมายวันอาทิตย์และฝนชุกปลายฤดู พระคริสต์เคยทรงสถิตอยู่ และจะทรงสถิตอยู่ในไฟแห่งการชมเชยร่วมกับผู้ทรงคุณค่าทั้งสามของพระองค์ ซึ่งเป็นตัวแทนไม่เพียงของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันเท่านั้น

หากยังเป็นตัวแทนของข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์ด้วย ในกองไฟ ซึ่งเป็นแบบอย่างของวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์นั้น พระองค์ทรงได้รับการระบุด้วยพระนามหนึ่งของพระองค์ และเป็นพระนามที่ยังจะไม่ถูกนำเข้าสู่ประวัติศาสตร์จนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ในภาพประกอบของบทที่สาม เราเห็นบรรดาผู้ที่ฟื้นฟูพันธสัญญาในวาระสุดท้ายของโลกกำลังมีปฏิสัมพันธ์กับพระคริสต์ระหว่างวิกฤตครั้งสุดท้าย และพระองค์ทรงมีพระนามซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลย

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะออกห่างไปไกลเกินควรจากการพิจารณาของเราว่า การปลดปล่อยจากอียิปต์นั้นเป็นภาพแทนของกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา เราควรเตือนตนเองว่า ก่อนที่ภัยพิบัติข้อแรกในบรรดาสิบประการจะเริ่มต้นขึ้นในอียิปต์นั้น ได้มีการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับวันสะบาโตอย่างแท้จริงอยู่แล้ว

ฟาโรห์ตรัสว่า “ดูเถิด บัดนี้ประชาชนของแผ่นดินมีมาก และเจ้าทั้งหลายยังทำให้พวกเขาหยุดพักจากภาระงานของตน” ในวันเดียวกันนั้นฟาโรห์ทรงบัญชาแก่นายงานของประชาชนและแก่เจ้าหน้าที่ของเขาว่า “ต่อไปนี้เจ้าทั้งหลายอย่าให้นำฟางมาให้ประชาชนเพื่อทำอิฐเหมือนแต่ก่อนอีกเลย จงให้พวกเขาไปเก็บฟางเอาเอง และจำนวนอิฐที่พวกเขาเคยทำได้แต่ก่อนนั้น เจ้าทั้งหลายจงกำหนดแก่พวกเขาเท่าเดิม อย่าลดลงแม้แต่น้อย เพราะพวกเขาเกียจคร้าน ฉะนั้นเขาจึงร้องว่า ‘ให้เราไปถวายสัตวบูชาแด่พระเจ้าของเราเถิด’ จงเพิ่มงานให้หนักขึ้นแก่คนเหล่านั้น เพื่อพวกเขาจะได้ตรากตรำอยู่กับงานนั้น และจะไม่ใส่ใจถ้อยคำอันไร้สาระ” แล้วนางงานของประชาชนและเจ้าหน้าที่ของพวกเขาก็ออกไปพูดกับประชาชนว่า “ฟาโรห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เราจะไม่ให้ฟางแก่พวกเจ้าอีกต่อไป พวกเจ้าจงไปหาเก็บฟางเอาเองจากที่ใดก็ตามที่หาได้ แต่จะไม่ลดงานของพวกเจ้าลงแม้แต่น้อย’” ดังนั้นประชาชนจึงกระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเก็บตอซึ่งแทนฟาง และนางงานก็เร่งเร้าพวกเขาว่า “จงทำงานของพวกเจ้าให้ครบ ตามงานประจำวันของพวกเจ้า เหมือนเมื่อครั้งยังมีฟางอยู่” ฝ่ายเจ้าหน้าที่ของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนางงานของฟาโรห์ได้ตั้งไว้เหนือพวกเขา นั้น ก็ถูกเขียนตี และถูกถามว่า “เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่ทำงานตามกำหนดในการทำอิฐให้ครบ ทั้งเมื่อวานและวันนี้ เหมือนแต่ก่อน?” แล้วเจ้าหน้าที่ของชนชาติอิสราเอลก็มาและร้องต่อฟาโรห์ว่า “เหตุใดพระองค์จึงทรงกระทำเช่นนี้ต่อผู้รับใช้ของพระองค์? ไม่มีฟางให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์เลย และพวกเขา กลับบอกแก่พวกเราว่า ‘จงทำอิฐ’ และดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ถูกเขียนตี แต่ความผิดนั้นอยู่ที่ชนของพระองค์เอง” แต่พระองค์ตรัสว่า “พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าเกียจคร้านนั่นเอง เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจึงพูดว่า ‘ให้เราไปถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์เถิด’ เพราะฉะนั้นบัดนี้จงไปทำงานเถิด จะไม่มีฟางให้แก่พวกเจ้า แต่พวกเจ้าต้องส่งอิฐตามจำนวนที่กำหนด” และเจ้าหน้าที่ของชนชาติอิสราเอลก็เห็นว่าตนตกอยู่ในสภาพอันเลวร้าย เมื่อมีคำกล่าว “อย่าลดจำนวนอิฐประจำวันของพวกเจ้าลงแม้แต่น้อย” อพยพ 5:5-19

ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์จะถูกตราขึ้น จะมีการปลุกปั่นที่ทวีความรุนแรงขึ้นต่อบรรดาผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตวันที่เจ็ด เช่นเดียวกับที่ได้เกิดขึ้นก่อนหน้าภัยพิบัติแห่งอียิปต์ โมเสสคือผู้ที่ทั้งชาวอียิปต์และชาวฮีบรูระบุว่าเป็นต้นเหตุของความวุ่นวายทั้งสิ้น เช่นเดียวกับที่อาหับได้กล่าวหาเอลียาห์ไว้.

และอยู่มา เมื่ออาหับเห็นเอลียาห์ อาหับจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านคือผู้ที่นำความเดือดร้อนมาสู่อิสราเอลหรือ?” ท่านจึงตอบว่า “มิใช่ข้าพเจ้าที่นำความเดือดร้อนมาสู่อิสราเอล แต่เป็นท่านและราชวงศ์บิดาของท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ และท่านได้ติดตามพระบาอัลทั้งหลาย” 1

พงศักราช 18:17, 18

เรื่องราวของโมเสสเป็นภาพประกอบประวัติศาสตร์ของกฎหมายวันอาทิตย์ และเรื่องราวของเอเลียห์ก็เป็นภาพประกอบประวัติศาสตร์ของกฎหมายวันอาทิตย์เช่นกัน ทั้งร่วมกันหรือแยกกัน โมเสสและเอเลียห์ล้วนเป็นสัญลักษณ์ ในเหตุการณ์การจำแลงพระกายของพระคริสต์ ทั้งสองร่วมกันเป็นตัวแทนของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันผู้ไม่ตาย และของผู้ที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้า โมเสสได้รับการคืนชีพขึ้นมา ส่วนเอเลียห์ไม่เคยตาย ทั้งสองยังเป็นผู้พยากรณ์สองคนซึ่งเป็นผู้ทรمانประชาชนในวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด ความจริงเป็นอันมากได้รับการนำเสนอผ่านโมเสสและเอเลียห์ในฐานะสัญลักษณ์ และเราหวังว่าจะกล่าวถึงเรื่องนั้นในภายหลัง

ดูเถิด เราจะส่งเอเลียห์ผู้เผยพระวจนะมาหาเจ้าก่อนวันใหญ่และนำสะพริงกิ้วแห่งพระยาห์เวห์จะมาถึง และท่านจะเห็นใจของบิดาทั้งหลายให้กลับมาหาลูกทั้งหลาย และเห็นใจของลูกทั้งหลายให้กลับมาหาบิดาของตน เกลือกว่าเราจะมาและตีแผ่นดินโลกด้วยคำสาปแช่ง มาลาคี 4:5, 6

ก่อนที่เวลาทดลองของมนุษย์จะสิ้นสุดลงเพียงเล็กน้อย "เอเลียห์ผู้เผยพระวจนะ" จะต้องปรากฏพร้อมด้วยข่าวสารพิเศษซึ่งเห็น "ใจของบิดาทั้งหลายให้กลับมาหาบุตร และใจของบุตรให้กลับมาหาบิดาของตน" บรรดาผู้เผยพระวจนะล้วนเป็นพยานถึงอวสานของโลก และพวกเขาทั้งหมดก็สอดคล้องต้องกันกับกันและกัน⁴

และวิญญาณของผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก็อยู่ใต้อำนาจของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อความวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข ดังที่เป็นอยู่ในคริสตจักรทั้งปวงของธรรมิกชน 1 Corinthians 14:32, 33.

ข่าวสารของเอเลียห์มาถึงก่อนวันใหญ่ยิ่งและนำสะพริงกิ้วแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า; เพราะฉะนั้น จึงเป็นข่าวสารพิเศษอันเดียวกันนั่นเองในพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งถูกนำเสนอว่าเป็น "การสำแดงของพระเยซูคริสต์" เมื่อ "เวลาใกล้จะถึงแล้ว" ข่าวสารพิเศษของเอเลียห์สำแดงแก่ "ผู้รับใช้" ของพระเจ้าถึงสิ่งทั้งหลาย "ซึ่งจะต้องบังเกิดขึ้นในไม่ช้า"

วิวรณ์แห่งพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์ เพื่อสำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ และพระองค์ได้ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาสำแดงโดยหมายสำคัญแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นพยานถึงพระวจนะของพระเจ้า และถึงคำพยานของพระเยซูคริสต์ และถึงบรรดาสิ่งทั้งปวงที่ท่านได้เห็น ความสุขมีแก่ผู้ที่อ่าน และแก่บรรดาผู้ที่ฟังถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์นี้ และรักษาสิ่งทั้งหลายที่เขียนไว้ในนั้น เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว วิวรณ์ 1:1-3

จงสังเกตว่าเมื่อมาลาคีใช้เอเลียห์เป็นสัญลักษณ์ เขาได้รวมการอ้างอิงโดยตรงถึงการรักษาพระบัญญัติไว้ด้วย

จงระลึกถึงธรรมบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่เขาที่โฮเรบสำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น พร้อมด้วยกฎเกณฑ์และคำพิพากษา ดูเถิด เราจะส่งเอเลียห์ผู้เผยพระวจนะมายังพวกท่านก่อนวันที่ยังใหญ่และนำสะพริงกิ้วแห่งพระยาห์เวห์จะมาถึง และเขาจะเห็นใจของบิดาทั้งหลายมาสู่บุตร และใจของบุตรมาสู่บิดาทั้งหลาย เกรงว่าเราจะมาและตีแผ่นดินโลกด้วยคำสาปแช่ง มาลาคี 4:4-6

ข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อนี้เป็นข้อสุดท้ายของพันธสัญญาเดิม และประกอบด้วยพระสัญญาสุดท้ายของพันธสัญญาเดิม ตลอดจนการเน้นย้ำให้รักษาพระบัญญัติสิบประการ

ในพระธรรมวิวรณ์มี “พร” อยู่เจ็ดประการ และประการสุดท้ายเป็นพรแก่บรรดาผู้ที่รักษาพระบัญญัติสิบประการ

เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นคนแรกและคนสุดท้าย
ความสุขมีแก่บรรดาผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เพื่อเขาจะมีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต
และจะได้เข้าไปในนครทางประตูทั้งหลาย วิวรณ์ 22:13, 14

พระสัญญาสุดท้ายในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมบอกแก่เราว่าให้ “จดจำ” พระบัญญัติสิบประการ
และในการกระทำเช่นนั้น ก็ได้เน้นย้ำพระบัญญัติข้อนั้นซึ่งรวมคำสั่งให้ “จดจำ” ไว้ด้วย

จงระลึกถึงวันสะบาโต เพื่อรักษาวันนั้นไว้ให้บริสุทธิ์ เจ้าจงทำงานทั้งสิ้นของเจ้าในหกวัน
แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นวันสะบาโตของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นเจ้าจะกระทำงานใดๆ ไม่ได้เลย
ทั้งตัวเจ้าเอง บุตรชายของเจ้า บุตรสาวของเจ้า ทาสชายของเจ้า ทาสหญิงของเจ้า สัตว์ใช้งานของเจ้า
หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ภายในประตูเมืองของเจ้า
เพราะว่าในหกวันพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น
และได้ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด ฉะนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงอวยพระพรวันสะบาโต
และทรงตั้งวันนั้นไว้ให้บริสุทธิ์ อพยพ 20:8-11

พระสัญญาประการสุดท้ายทั้งในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เน้นย้ำถึงพระบัญญัติของพระเจ้า
า โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษแก่วันสะบาโตวันที่เจ็ด มาลาคีกกล่าวไว้ว่าให้ “ระลึก”

และยอห์นแจ้งแก่เราว่าท่านเป็นสุขเมื่อได้กระทำเช่นนั้น

วันสะบาโตวันที่เจ็ดเป็นอนุสรณ์แห่งการทรงสร้างของพระเจ้าและฤทธานุภาพในการทรงสร้างของพระองค์
อีกทั้งวันสะบาโตยังกลายเป็นประเด็นแห่งความขัดแย้งในวาระสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์โลกด้วย

เมื่อยอห์นบันทึกถึง “พระพร” ที่มีแก่บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์

เขาก็เพียงแต่บันทึกสิ่งที่พระเยซู ผู้ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา เบื้องต้นและเบื้องปลาย ผู้แรกและผู้สุดท้าย
ได้ทรงประกาศไว้ ดังนั้น

พระสัญญาประการสุดท้ายในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่จึงเกี่ยวข้องกับวันสะบาโตวันที่เจ็ด

และยังเกี่ยวข้องกับคุณลักษณะแห่งความเป็นพระเจ้าที่ทรงระบุดจบโดยจุดเริ่มต้นด้วย

ความจริงประการแรกที่กล่าวถึงในพระธรรมปฐมกาล ซึ่งมีความหมายว่า การเริ่มต้น ระบุถึงพระเจ้าผู้สร้าง
สรรพสิ่งทรงสร้าง และการเน้นเป็นพิเศษถึงวันสะบาโต เมื่อนำมาพิจารณารวมกัน ทีละบรรทัดทีละตอน

ทั้งตอนต้นของพันธสัญญาเดิมและตอนปลายของทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

ต่างเน้นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง พระบัญญัติสิบประการ พระบัญญัติเรื่องวันสะบาโต

และว่าพระเยซูทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย

ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ถูกมาลาคีนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในพระสัญญาประการสุดท้ายของพันธสัญญาเดิม
และท่านเป็นผู้เผยพระวจนะที่เผชิญหน้ากับเยเซเบลและอาหับ

พระธรรมวิวรณ์ใช้เยเซเบลเป็นสัญลักษณ์ขององค์การสหประชาชาติ

และใช้กษัตริย์สิบองค์เป็นสัญลักษณ์ขององค์การสหประชาชาติ การเผชิญหน้าของเอลียาห์กับอาหับและเยเซ
เบลเป็นภาพแทนการเผชิญหน้าของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันกับองค์การสหประชาชาติ

ซึ่งได้รับอำนาจหนุนหลังจากสหรัฐอเมริกาและถูกขับไล่ออกโดยสันตะปาปา

ในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอลสิบตระกูลฝ่ายเหนือ อาหับเป็นตัวแทนของอำนาจปกครองเหนือสิบตระกูล

จึงเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของสหรัฐอเมริกา (อาหับ) ที่มอบอำนาจแก่องค์การสหประชาชาติ (สิบตระกูล

หรือกษัตริย์สิบองค์ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด) ให้ดำเนินการข่มเหงผู้รักษาวันสะบาโตแทนสันตะปาปา (เยเซเบล)

เมื่อมาลาคีนำเอลียาห์เพื่อเป็นตัวแทนของข่าวสารที่มาก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระยาห์เวห์

เอลียาห์ย่อมเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่ถูกโรมสมัยใหม่ข่มเหง (พญานาค สัตว์ร้าย และผู้เผยพระวจนะเท็จ)

ตั้งที่ทานูกเยเชเบลขมเหงอยู่สามปีครึ่ง การเน้นย้ำเรื่องวันสะบาโตด้วยการใช้คำว่า “จงระลึก” ในมาลาคี 4:4 ทำให้วิกฤตถูกหมายวันอาทิตย์ถูกเพิ่มเข้าไปในฉากทัศน์เชิงพยากรณ์ที่มาลาคีได้พรรณนาไว้

ยังมีอีกมากที่จำเป็นต้องเพิ่มเติมในการพิจารณาความจริงทั้งหลายที่ถ่ายทอดผ่านการเปรียบเทียบระหว่างต้นตอของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกับตอนปลายของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม และจากนั้นเปรียบเทียบระหว่างต้นตอของพระคัมภีร์กับตอนปลายของพระคัมภีร์ ในปฐมกาล เราพบพระผู้ทรงสร้าง การทรงสร้าง และวันสะบาโตซึ่งเป็นทีระลึกถึงการทรงสร้าง ในมาลาคี เราพบว่าพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตถูกชี้ให้เห็นว่าเป็นประเด็นแห่งวิกฤตซึ่งนำไปสู่การสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองของมนุษย์และภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย หรือตั้งที่มาลาคีเรียกว่า “วันอันใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวแห่งพระยาห์เวห์” เอลิยาห์เป็นตัวแทนประชากรของพระเจ้าผู้ประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามแก่โลกที่กำลังจะพินาศ

“ในวันนี้ ด้วยจิตวิญญาณและฤทธานภาพของเอลิยาห์และของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ผู้สื่อสารทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งกำลังเรียกร้องความสนใจของโลกที่มุ่งหน้าไปสู่การพิพากษา ให้หันมาสู่เหตุการณ์อันเคร่งขรึมซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้า อันเกี่ยวเนื่องกับชั่วโมงสุดท้ายแห่งเวลาทดลอง และการทรงปรากฏของพระคริสต์เยซูในฐานะจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง” Prophets and Kings, 715, 716.

จุดเริ่มต้นของพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมด้วยนั้น ชี้ให้เห็นเรื่องเดียวกันกับตอนจบของพระคัมภีร์ทั้งสองภาค แต่การเริ่มต้นและการสิ้นสุดแต่ละแห่งต่างมีความจริงเฉพาะของตนเองเพื่อเน้นย้ำและเสริมต่อสารของเรื่องนั้น ในปฐมกาล จุดเน้นอยู่ที่พระราชกิจของพระเจ้า ในมาลาคี จุดเน้นอยู่ที่ข่าวสารซึ่งเตือนถึงวิกฤตการณ์ที่กำลังจะมาถึง ตอนท้ายของวิวรณ์ชี้ให้เห็นพระอัลฟาและโอเมกา ในหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เราอ่านได้ดังต่อไปนี้:

หนังสือลำดับเชื้อสายของพระเยซูคริสต์ โอรสของดาวิด โอรสของอับราฮัม

อับราฮัมให้กำเนิดอิสอัค; และอิสอัคให้กำเนิดยาโคบ; และยาโคบให้กำเนิดยูดาและพี่น้องของเขา; และยูดาให้กำเนิดฟาเรสและซารา โดยนางฮามาร์; และฟาเรสให้กำเนิดเอสมร; และเอสมรให้กำเนิดอารัม; และอารัมให้กำเนิดอามีนาดับ; และอามีนาดับให้กำเนิดนาอัสซอน; และนาอัสซอนให้กำเนิดสัลโมน; และสัลโมนให้กำเนิดโบอาสโดยนางราห์; และโบอาสให้กำเนิดโอเบดโดยนางรูธ; และโอเบดให้กำเนิดเจสซี; และเจสซีให้กำเนิดดาวิดกษัตริย์; และดาวิดกษัตริย์ให้กำเนิดซาโลมอนโดยนางผู้เคยเป็นภรรยาของอูริยาห์; และซาโลมอนให้กำเนิดโรโบอัม; และโรโบอัมให้กำเนิดอาปียา; และอาปียาให้กำเนิดอาสา; และอาสาให้กำเนิดเยโฮชาฟัท; และเยโฮชาฟัทให้กำเนิดโยรัม; และโยรัมให้กำเนิดโอซียาส; และโอซียาสให้กำเนิดโยฮาม; และโยฮามให้กำเนิดอาคัส; และอาคัสให้กำเนิดเอเสเคียส; และเอเสเคียสให้กำเนิดมานัสเสห์; และมานัสเสห์ให้กำเนิดอาโมน; และอาโมนให้กำเนิดโยสิยาห์; และโยสิยาห์ให้กำเนิดเยโคนิยาห์และพี่น้องของเขา ในราวเวลาที่พวกเขาถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน; และภายหลังที่พวกเขาถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ให้กำเนิดซาลาธิเอล; และซาลาธิเอลให้กำเนิดเศโรบาเบล; และเศโรบาเบลให้กำเนิดออบีอูด; และออบีอูดให้กำเนิดเอลียาคิม; และเอลียาคิมให้กำเนิดอาไซร์; และอาไซร์ให้กำเนิดศาโดก; และศาโดกให้กำเนิดอาคิม; และอาคิมให้กำเนิดเอลีอูด; และเอลีอูดให้กำเนิดเอเลอาซาร์; และเอเลอาซาร์ให้กำเนิดมัธธาน; และมัธธานให้กำเนิดยาโคบ; และยาโคบให้กำเนิดโยเซฟสามีของมารีย์ ผู้ซึ่งให้กำเนิดพระเยซู ผู้ทรงได้รับการขนานนามว่าพระคริสต์!

ฉะนั้น นับตั้งแต่อับราฮัมถึงดาวิดมีสิบสี่ชั่วอายุคน

และตั้งแต่ดาวิดจนถึงคราวถูกกวาดต้อนเป็นเชลยไปยังบาบิโลนมีสิบสี่ชั่วอายุคน

และตั้งแต่คราวถูกกวาดต้อนเป็นเชลยไปยังบาบิโลนจนถึงพระคริสต์มีสิบสี่ชั่วอายุคน

ฝ่ายการบังเกิดของพระเยซูคริสต์นั้นเป็นดังนี้ คือเมื่อมารีย์มารดาของพระองค์ได้หมั้นหมายกับโยเซฟแล้ว ก่อนที่เขาทั้งสองจะมาอยู่ร่วมกันนั้น ก็ปรากฏว่านางทรงครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฝ่ายโยเซฟผู้เป็นสามีของนาง เป็นคนชอบธรรม และไม่ประสงค์จะให้นางได้รับความอับอายต่อสาธารณชน จึงตั้งใจจะเลิกกับนางเสียเป็นการลับ แต่เมื่อเขากำลังครุ่นคิดเรื่องเหล่านี้อยู่ ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขาในความฝัน กล่าวว่า “โยเซฟ บุตรของดาวิดเอ๋ย อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของตน เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของนางนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์”

และนางจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง แล้วเจ้าจงเรียกนามของท่านว่า JESUS เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้พ้นจากบาปของเขาทั้งหลาย เหตุการณ์ทั้งสิ้นนี้ได้บังเกิดขึ้น เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้โดยผู้พยากรณ์ว่า ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาทั้งหลายจะเรียกนามของท่านว่า Emmanuel ซึ่งแปลว่า พระเจ้าสถิตกับเรา ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นจากหลับแล้ว จึงกระทำตามที่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งเขาไว้ และรับภรรยาของตนมาอยู่ด้วย และมิได้สมสู่กับนางจนกว่านางได้คลอดบุตรชายหัวปีของนาง แล้วท่านจึงเรียกนามของพระกุมารนั้นว่า JESUS มัทธิว 1:1-25

ตอนต้นของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่สอดคล้องกับตอนต้นและตอนปลายของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม และกับตอนปลายของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ เพราะเน้นถึงอุทยานภาพแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า ด้วยว่าอุทยานภาพที่พระคริสต์ทรงใช้ในการทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงในหกวันนั้น เป็นอุทยานภาพเดียวกันทุกประการกับที่พระองค์ทรงใช้เพื่อ “ช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากบาปของเขาทั้งหลาย” คำว่า เอ็มมานูเอล ตั้งที่ข้อความนี้อ้างจากข้อเขียนของอิสยาห์ หมายความว่า “พระเจ้าทรงสถิตกับเรา” พระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในประชากรของพระองค์โดยทรงรวมพระเทวภาพของพระองค์เข้ากับมนุษยภาพของเรา และนี่เองคือการรวมกันที่พระองค์ได้ทรงกระทำเมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในครรภ์ของมารีย์

“ไม่มีสิ่งใดต่ำกว่าการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบที่ตนเองมาตรฐานแห่งข้อทรงเรียกร้องของพระเจ้าได้ พระองค์มิได้ทรงปล่อยให้ข้อทรงเรียกร้องของพระองค์คลุมเครือไม่แน่นอน พระองค์มิได้ทรงบัญชาสิ่งใดที่ไม่จำเป็นเพื่อจะนำมนุษย์ให้เข้าสู่ความสอดคล้องกับพระองค์ เราจะต้องซัดบ่าไปยังอุดมคติแห่งพระลักษณะนิสัยของพระองค์ และนำเขาทั้งหลายมาหาพระคริสต์ โดยพระคุณของพระองค์เท่านั้นที่อุดมคตินี้จะบรรลุถึงได้”

“พระเจ้าช่วยให้รอดทรงรับเอาความอ่อนแอทั้งหลายของมนุษยชาติไว้บนพระองค์เอง และทรงดำเนินพระชนม์ชีพโดยปราศจากบาป เพื่อมนุษย์ทั้งหลายจะได้ไม่ต้องหวาดกลัวว่า เพราะความอ่อนแอแห่งธรรมชาติมนุษย์แล้ว พวกเขาจะไม่อาจมีชัยได้ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทรงกระทำให้เราเป็น ‘ผู้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า’ และพระชนม์ชีพของพระองค์ทรงประกาศว่า มนุษยชาติเมื่อรวมเข้ากับพระลักษณะพระเจ้าแล้ว ย่อมไม่กระทำบาป” Ministry of Healing, 180.

ตอนต้นของพันธสัญญาใหม่ระบุว่า พระเยซูทรงรับเอาธรรมชาติมนุษย์ของเราไว้กับพระองค์ ณ ที่ใด เมื่อใด และด้วยเหตุใด พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่า อำนาจของมนุษย์เมื่อรวมกับอำนาจของพระเจ้าแล้ว ย่อมไม่ทำบาป บาปคือการละเมิดธรรมบัญญัติ ซึ่งมาลาคีกล่าวว่าเราควร “จดจำ” ยอห์นแจ้งแก่เราว่า ผู้ที่รักษาระบบบัญญัติ และจะนั่นผู้ที่ไม่ได้ทำบาป ย่อมสามารถผ่านเข้าไปทางประตูสวรรค์ได้ มัทธิวชี้ให้เห็นว่า คนบาปสามารถมีชัยเหนือบาปได้ เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงมีชัยเหนือบาป เมื่อเรามีพระคริสต์อยู่ภายในเรา

(“ความหวังแห่งพระสิริ”) เราก็มีฤทธานภาพแห่งการทรงสร้าง ซึ่งได้ทรงสร้างจักรวาลนั้น อยู่ภายในเรา
ความเป็นไปได้นี้ได้รับการจัดเตรียมไว้โดยการที่พระคริสต์ทรงเลือกที่จะเสด็จเข้าสู่ครอบครัวมนุษย์
และตลอดชีวิตในดินแดนที่เหลืออยู่ พระองค์ทรงเป็นไม่เพียงพระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น แต่ทรงเป็นบุตรมนุษย์ด้วย
มีข่าวสารแห่งความจริงเป็นพิเศษที่ได้เปิดเผยแก่ประชากรของพระเจ้าจากพระธรรมวิวรณ์ก่อนที่เวลาทดลองของ
มนุษย์จะสิ้นสุดลง ข่าวสารพิเศษนั้นก็คือ “ข่าวสารเอลียาห์” ของมาลาคี ซึ่งประกาศออกไปก่อน
“วันอันนำหาวาดหัวนของพระยาห์เวห์”

ในตอนต้นของพระคัมภีร์ทั้งสองภาค และในตอนท้ายของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่
เราพบการระบุถึงพระลักษณะเฉพาะของพระเจ้าอย่างชัดเจน ในพระธรรมปฐมกาล พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง
และในตอนท้ายของพระธรรมวิวรณ์ พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา
ในตอนต้นของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงบังเกิดเป็นบุตรมนุษย์
และเมื่อถึงตอนท้ายของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
เราพบหลักการซึ่งผู้สื่อสารคือเอลียาห์ใช้เพื่อให้สารที่ท่านจะประกาศนั้นสำเร็จ
คือการหันใจของบิดาทิ้งหลายไปหาบุตรทั้งหลาย และของบุตรทั้งหลายกลับไปหาบิดาทิ้งหลาย.

หลักการเชิงพยากรณ์ซึ่งเอลียาห์นำมาใช้เพื่อประกาศสารแห่งคำเตือนของท่านนั้น
ก็คือหลักการเดียวกันกับที่ยอห์นได้รับบัญชาให้กระทำในพระธรรมวิวรณ์ เอลียาห์
“จะหันใจของบิดาทิ้งหลายให้กลับมาหาบุตรทั้งหลาย และหันใจของบุตรทั้งหลายให้กลับมาหาบิดาทิ้งหลาย”
และยอห์นได้รับคำสั่งให้เขียนถึงสิ่งทั้งหลายที่เป็นอยู่ในขณะนั้น และโดยการกระทำนั้นเอง
เขาก็จะเขียนถึงสิ่งทั้งหลายที่จะมาถึงพร้อมกันไปด้วย
ยอห์นถูกใช้เพื่อสำแดงให้เห็นว่าหลักการแห่งอัลฟาและโอเมกาดำเนินการอย่างไรในพระวจนะแห่งคำพยากรณ์
และเอลียาห์จะตั้งสารของท่านอยู่บนหลักการเดียวกันนั้น
เมื่อเราเปรียบเทียบตอนต้นของพระคัมภีร์กับตอนปลายของพระคัมภีร์
เรากำลังเปรียบเทียบพันธสัญญาเดิมกับพันธสัญญาใหม่ บิดาเป็นจุดเริ่มต้นของบุตรของตน
และบุตรเป็นจุดสิ้นสุดของบิดา
คนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนเป็นชนชาติสุดท้ายในบรรดาบุตรทั้งหลายของอับราฮัม
และประวัติศาสตร์ช่วงที่พระเจ้าได้ทรงเข้าสู่พันธสัญญากับอับราฮัมนั้น
เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของประวัติศาสตร์ช่วงที่พระเจ้าทรงรื้อฟื้นพันธสัญญานั้นกับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

เหตุฉะนั้นจึงเป็นโดยความเชื่อ เพื่อว่าจะเป็นไปตามพระคุณ
เพื่อพระสัญญานั้นจะได้มั่นคงแก่เชื้อสายทั้งปวง มิใช่แก่เฉพาะผู้ที่อยู่ฝ่ายธรรมบัญญัติเท่านั้น
แต่แก่ผู้ที่อยู่ฝ่ายความเชื่อของอับราฮัมด้วย ผู้เป็นบิดาของเราทุกคน โรม 4:16

ข่าวสารของเอลียาห์เป็นตัวแทนของหลักการแห่งอัลฟาและโอเมกา เพราะบรรพบุรุษทั้งหลายคืออัลฟา
และบุตรทั้งหลายคือโอเมกา ข่าวสารของเอลียาห์จะหันใจของบรรพบุรุษไปหาบุตรทั้งหลาย
พระคริสต์ทรงระบุว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นเอลียาห์ และเอลเลน ไวท์ได้ระบุว่าวิลเลียม
มิลเลอร์เป็นทั้งเอลียาห์และยอห์นผู้ให้บัพติศมา
ข่าวสารของบุรุษผู้เป็นตัวแทนทั้งหมดเหล่านี้ถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นการหันใจของบรรพบุรุษไปหาบุตรทั้งหลาย
และในทางกลับกัน
งานนั้นเป็นตัวแทนของผลแห่งข่าวสารในการหันใจของมนุษย์ไปหาพระบิดาแห่งสวรรค์ของตน
แต่มีความหมายยิ่งกว่านั้น เพราะเป็นสัญลักษณ์ของงานนั้น ในคำพยากรณ์พระคัมภีร์
สัญลักษณ์มีความหมายมากกว่าหนึ่งประการ และต้องระบุความหมายตามบริบท

“อะไรคือสิ่งที่ทำให้ยอห์นผู้ให้บัพติศมายิ่งใหญ่?

เขาเปิดจิตใจของตนต่อมวลประเพณีที่บรรดาครูของชนชาติยิวนำเสนอ

และเปิดจิตใจรับสติปัญญาซึ่งมาจากเบื้องบน ก่อนที่เขาจะถือกำเนิด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นพยานถึงยอห์นว่า ‘เขาจะเป็นใหญ่จำเพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

และจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเมา และเขาจะเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์....

และเขาจะนำชนชาติอิสราเอลเป็นอันมากให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

และเขาจะไปข้างพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์

เพื่อจะให้จิตใจของบิดาหันกลับมาหาบุตร และให้คนที่ไม่เชื่อฟังหันมาสู่สติปัญญาของคนชอบธรรม

เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้พร้อมสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า’ ลูคา 1:15–17” Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

ข่าวสารถูกจัดเตรียมไว้เพื่อให้ผู้ที่เลือกจะฟังหัวใจของตนกลับมาหาพระบิดาแห่งสวรรค์ กระนั้น

หลักการเชิงพยากรณ์สำคัญประการแรกที่จะถูกใช้เพื่อถ่ายทอดสารแห่งคำเตือนนั้น

คือการที่พระคริสต์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน ข่าวสารของเอลียาห์ที่ตั้งอยู่บนการนำเสนอพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้าจากมุมมองที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระวจนะของพระเจ้า และกฎเกณฑ์ที่ปกครองพระคัมภีร์นั้นก็เป็นคุณลักษณะแห่งพระลักษณะของพระองค์ด้วย

“พระบัญญัติของพระเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์เพียงใด พระเจ้าเองก็ศักดิ์สิทธิ์เพียงนั้น

พระบัญญัตินี้เป็นการสำแดงพระประสงค์ของพระองค์ เป็นสำเนาพระลักษณะของพระองค์

เป็นการแสดงออกแห่งความรักและพระปัญญาอันทรงสภาพพระเจ้า

ความประสานกลมกลืนแห่งสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้นย่อมขึ้นอยู่กับการที่สรรพชีวิตและสรรพสิ่งทั้งปวง

ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต สอดคล้องต้องกันอย่างสมบูรณ์กับพระบัญญัติของพระเจ้าผู้สร้าง

พระเจ้าได้ทรงกำหนดกฎเกณฑ์สำหรับการปกครอง มิใช่เพียงของสิ่งมีชีวิตเท่านั้น

แต่สำหรับการดำเนินงานทั้งสิ้นของธรรมชาติด้วย ทุกสิ่งอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์อันแน่นอนซึ่งไม่อาจจะเลยได้

แต่ท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งปวงในธรรมชาติซึ่งอยู่ใต้การปกครองของกฎธรรมชาติ มีเพียงมนุษย์เท่านั้น

ในบรรดาทุกสิ่งที่มีอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ที่ต้องรับผิดชอบต่อกฎศีลธรรม

แต่มนุษย์ซึ่งเป็นผลงานสูงสุดแห่งการทรงสร้างนั้น

พระเจ้าได้ประทานความสามารถให้เข้าใจข้อทรงเรียกร้องของพระองค์

ให้ตระหนักถึงความยุติธรรมและพระคุณอันเื้อเพื่อของพระบัญญัติของพระองค์

ตลอดจนข้อเรียกร้องอันศักดิ์สิทธิ์ของพระบัญญัตินั้นที่มีต่อเขา

และพระองค์ทรงเรียกร้องการเชื่อฟังอย่างไม่เอนเอียงจากมนุษย์” Patriarchs and Prophets, 53.

ทุกสิ่ง (และนี่ย่อมรวมถึงพระคัมภีร์ด้วย เพราะพระคัมภีร์เป็นสิ่งหนึ่ง และหากเป็นสิ่งหนึ่งแล้ว

ก็ย่อมเป็นส่วนหนึ่งของทุกสิ่ง) อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ตายตัว

พระคัมภีร์มีกฎหรือหลักเกณฑ์ตายตัวที่ควบคุมการตีความอันถูกต้องของพระคัมภีร์ หนึ่งในกฎเหล่านั้นคือ

พระคัมภีร์ระบุจุดจบของสิ่งหนึ่งสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจุดเริ่มต้นของสิ่งนั้น

พระเยซูทรงเป็นพระวจนะของพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย และนี่เป็น “กฎตายตัว”

และเป็นคุณลักษณะประการหนึ่งแห่งพระลักษณะของพระองค์

เราได้ใช้บทนำเกี่ยวกับเอลียาห์นี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า

การเริ่มต้นและการสิ้นสุดของทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่สอดคล้องต้องกัน

ส่วนตอนจบของพระคัมภีร์ ซึ่งก็คือจุดสิ้นสุดของพระธรรมวิโรจน์ด้วยนั้น

ก็สอดคล้องกับตอนต้นของพระธรรมวิโรจน์เช่นกัน พยานห้าประการยืนยันความจริงเดียวกัน

โดยตั้งอยู่บนหลักการซึ่งเป็นคุณลักษณะประการหนึ่งแห่งพระลักษณะของพระเจ้า กล่าวคือ

พระวจนะของพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นตอนจบของสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยตอนต้นของสิ่งนั้นเสมอ

ความเป็นจริงข้อนี้เป็นส่วนหนึ่งของความหมายที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา

“ภาพเหตุการณ์อันลึกซึ้งและน่าตื่นตะลึงเกี่ยวกับประสบการณ์ของคริสตจักรได้ถูกเปิดเผยแก่อัครทูตยอห์นบนเกาะเป็ทมอส หัวข้อทั้งหลายอันน่าสนใจอย่างยิ่งและมีความสำคัญใหญ่หลวง ได้ถูกสำแดงแก่ท่านเป็นภาพเปรียบเทียบและสัญลักษณ์

เพื่อประชากรของพระเจ้าจะได้มีความเข้าใจถึงภัยอันตรายและการต่อสู้ที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา

ประวัติศาสตร์ของโลกคริสเตียนจนถึงวาระสุดท้ายแห่งกาลเวลาได้ถูกเปิดเผยแก่ยอห์น

ด้วยความชัดเจนอย่างยิ่ง ท่านได้เห็นฐานะ อันตราย การต่อสู้

และการช่วยกู้ครั้งสุดท้ายของประชากรของพระเจ้า

ท่านได้บันทึกข่าวสารสุดท้ายซึ่งจะทำให้การเก็บเกี่ยวของโลกสงบ

ไม่ว่าจะเป็นพ่อนข้าวสำหรับยั้งฉางสวรรค์ หรือเป็นพินมัดสำหรับไฟแห่งวันสุดท้าย”

“ในการทรงนิมิต ยอห์นได้เห็นการทดลองทั้งหลายซึ่งประชากรของพระเจ้าจะต้องทน endure เพราะเห็นแก่ความจริง

เขาได้เห็นความมั่นคงอันไม่ยอมอ่อนข้อของพวกเขาในการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า

ท่ามกลางอำนาจกดขี่ที่พยายามบังคับให้พวกเขาไม่เชื่อฟัง

และเขาได้เห็นชัยชนะในที่สุดของพวกเขาเหนือสัตว์ร้ายและรูปของมัน”

“ภายใต้สัญลักษณ์ของพญานาคใหญ่สีแดง สัตว์ร้ายที่คล้ายเสือดาว และสัตว์ร้ายที่มีเขาเหมือนลูกแกะ บรรดารัฐบาลฝ่ายโลกซึ่งจะมีบทบาทโดยเฉพาะในการเหยียบย่ำพระบัญญัติของพระเจ้าและข่มเหงประชากรของพระองค์ ได้ถูกสำแดงแก่ยอห์น สงครามนี้ดำเนินต่อไปจนถึงวาระสุดท้ายแห่งกาลเวลา

ประชากรของพระเจ้า ซึ่งถูกเป็นสัญลักษณ์โดยหญิงบริสุทธิ์และบุตรของนาง

ถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นฝ่ายข้างน้อยอย่างยิ่ง

ในยุคสุดท้ายยังคงเหลืออยู่เพียงคนส่วนน้อยที่เหลือรอดเท่านั้น เกี่ยวกับคนเหล่านี้ ยอห์นกล่าวว่า

พวกเขาคือ ‘ผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และมีคำพยานของพระเยซูคริสต์’”

“โดยผ่านทางลัทธินอกศาสนา และต่อมาผ่านทางสันตะปาปา

ซาตานได้ใช้อำนาจของตนอยู่เป็นเวลาหลายศตวรรษ

ในความพยายามที่จะลบล้างพยานที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าให้หมดไปจากแผ่นดินโลก

พวกนอกศาสนาและพวกสันตะปาปาถูกขับดันด้วยวิญญาณมังกรอันเดียวกัน สิ่งที่แตกต่างกันมีเพียงว่า

สันตะปาปา ซึ่งสร้างทำเป็นรับใช้พระเจ้า กลับเป็นศัตรูที่อันตรายและโหดร้ายยิ่งกว่า

โดยผ่านทางอำนาจของลัทธิโรมัน ซาตานได้กักโลกทั้งโลกไว้เป็นเชลย

คริสตจักรของพระเจ้าที่อ้างตนว่าเป็นของพระองค์ถูกกวาดเข้าไปอยู่ในหมู่แห่งความลวงนี้

และประชากรของพระเจ้าได้ทนทุกข์ภายใต้ความพิโรธของมังกรนานกว่าหนึ่งพันปี และเมื่อสันตะปาปา

ซึ่งถูกพรากกำลังของตนไป ถูกบีบบังคับให้ยุติการข่มเหง ยอห์นก็ได้เห็นอำนาจใหม่หนึ่งผงาดขึ้นมา

เพื่อสะท้อนเสียงของมังกร และสืบต่อภารงานอันโหดร้ายและเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าเช่นเดียวกันนั้น

อำนาจนี้ ซึ่งเป็นอำนาจสุดท้ายที่จะทำสงครามต่อสู้กับคริสตจักรและพระราชบัญญัติของพระเจ้า

ได้รับการเป็นสัญลักษณ์ด้วยสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่มีเขาเหมือนลูกแกะ

สัตว์ร้ายทั้งหลายที่มาก่อนหน้านี้ได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ตัวนี้ขึ้นมาจากแผ่นดิน

อันเป็นภาพแทนการผงาดขึ้นอย่างสงบของชนชาติที่สัตว์ร้ายนั้นเป็นสัญลักษณ์

‘เขาสองเขาเหมือนลูกแกะ’ เป็นภาพแทนได้อย่างเหมาะสมถึงลักษณะของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา

ดั่งที่สำแดงออกในหลักการพื้นฐานสองประการของประเทศ คือ ลัทธิสาธารณรัฐและลัทธิโปรเตสแตนต์

หลักการทั้งสองนี้คือเคล็ดลับแห่งอำนาจและความรุ่งเรืองของเราในฐานะชนชาติ บรรดาผู้ที่ได้ขับที่ลี้ภัยเป็น

นครั้งแรกบนชายฝั่งของอเมริกาต่างชื่นชมยินดีที่ตนได้มาถึงดินแดนที่เป็นอิสระจากข้ออ้างอันหึงผยองของ

องลัทธิสันตะปาปาและจากพระราชแห่งการปกครองโดยกษัตริย์ พวกเขาตั้งใจจะสถาปนารัฐบาลขึ้นบนราก

ฐานอันกว้างขวางแห่งเสรีภาพฝ่ายพลเมืองและเสรีภาพทางศาสนา”

“แต่เส้นรอยที่เชื่อมวงแหวนดินสอของคำพยากรณ์เผยให้เห็นความเปลี่ยนแปลงในภาพอันสงบสุขนี้ สัตว์ร้ายที่มีเขาเหมือนลูกแกะนั้นพูดด้วยเสียงของพญานาค และ ‘ใช้อ่านาถทั้งสี่ของสัตว์ร้ายตัวแรกต่อหน้ามัน’ คำพยากรณ์ประกาศว่า มันจะบอกแก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกให้สร้างรูปของสัตว์ร้าย และว่า ‘มันยังบังคับทุกคน ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ คนมั่งมีและคนยากจน คนไทและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาของตน หรือที่หน้าผากของตน และเพื่อไม่ให้ผู้ใดสามารถซื้อหรือขายได้ เว้นแต่ผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือมีชื่อของสัตว์ร้าย หรือมีเลขแห่งชื่อของมัน’ ดังนั้น โปเรตสแตนต์นิยมจึงดำเนินตามรอยเท้าของสันตะปาปา”

“ณ เวลานั้นเอง ทูตสวรรค์องค์ที่สามถูกเห็นว่ากำลังบินอยู่กลางท้องฟ้า ประกาศว่า ‘ถ้าผู้ใดนมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งเทออกอย่างไม่เจือปนลงในถ้วยแห่งความกริ้วของพระองค์’ ‘คนเหล่านี้แหละคือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซู’ ตรงกันข้ามกับโลกอย่างเด่นชัด คือคนหมู่น้อยที่ยืนหยัดอยู่ซึ่งจะไม่หันเหไปจากความจงรักภักดีต่อพระเจ้า คนเหล่านี้คือผู้ที่อิสยาห์กล่าวถึงว่าเป็นผู้ซอมแซมรอยร้าวซึ่งได้เกิดขึ้นในพระราชบัญญัติของพระเจ้า เป็นผู้ที่กำลังก่อสร้างบรรดาสถานที่รกร้างแต่โบราณขึ้นใหม่ และตั้งรากฐานของคนหลายชั่วอายุให้ขึ้นอีก”

“คำเตือนอันเคร่งขรึมที่สุดและคำขู่อันน่าสะพรึงกลัวยิ่งที่สุดเท่าที่เคยมีมา ซึ่งได้ถูกประกาศแก่มนุษย์ทั้งหลาย คือคำเตือนนั้นซึ่งบรรจุอยู่ในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม บาบที่เรียกพระพิโรธของพระเจ้าให้ลงมาโดยปราศจากพระเมตตาเจือปน ย่อมต้องเป็นบาปที่ชั่วช้าอย่างที่สุด โลกจะถูกปล่อยให้อยู่ในความมืดมนเกี่ยวกับลักษณะของบาปนี้หรือ?—หาเป็นเช่นนั้นไม่อย่างแน่นอน พระเจ้าไม่ทรงกระทำต่อสิ่งทรงสร้างของพระองค์เช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ไม่เคยตกลงเหนือบาปที่เกิดจากความไม่รู้ ก่อนที่การพิพากษาของพระองค์จะถูกนำมาสู่โลก ความสว่างเกี่ยวกับบาปนี้จะต้องถูกเสนอแก่ชาวโลก เพื่อมนุษย์จะได้รู้ว่าเหตุใดการพิพากษาเหล่านี้จึงจะถูกนำมาลงโทษ และเพื่อเขาจะมีโอกาสหลีกเลี่ยงพ้นจากสิ่งเหล่านั้น”

“ข่าวสารที่ประกอบด้วยคำเตือนนี้เป็นข่าวสารสุดท้ายที่จะต้องประกาศก่อนการสำแดงของบุตรมนุษย์ หมายถึงสำคัญซึ่งพระองค์เองได้ประทานไว้ นั่นประกาศว่าการเสด็จมาของพระองค์อยู่ใกล้เข้ามาแล้ว เกือบสี่สิบปีมาแล้วที่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้ตั้งกองอยู่ ในประเด็นแห่งความขัดแย้งยิ่งใหญ่ นั้นได้ปรากฏคนอยู่สองฝ่าย คือผู้ที่ ‘นมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน’ และรับเครื่องหมายของมัน กับผู้ที่ได้รับ ‘ตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่’ ซึ่งมีพระนามของพระบิดาเขียนไว้บนหน้าผากของตน นิมิใช่เครื่องหมายที่มองเห็นได้ บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนผู้มีความสนใจในความรอดแห่งจิตวิญญาณของตน ควรจะสอบถามอย่างจริงจังและเคร่งขรึมว่า ตราประทับของพระเจ้าคืออะไร? และเครื่องหมายของสัตว์ร้ายคืออะไร? เราจะหลีกเลี่ยงไม่ให้ได้รับมันได้อย่างไร?”

“ตราประทับของพระเจ้า อันเป็นเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ ปรากฏอยู่ในพระบัญญัติข้อที่สี่ พระบัญญัติข้อนี้เป็นข้อเดียวในพระบัญญัติสิบประการที่ชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และแยกความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างพระเจ้าเที่ยงแท้กับพระหังปวงที่เป็นเท็จ ตลอดหัวพระคัมภีร์ ความ

มจรีงเรื่องฤทธาภาพแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าได้รับการอ้างถึงเป็นหลักฐานว่าพระองค์ทรงอยู่เหนือเทพเจ้าของชนต่างชาติทั้งปวง”

“สะบาโตซึ่งทรงบัญชาไว้ในพระบัญญัติข้อที่สี่นั้น ได้ทรงสถาปนาขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกถึงพระราชกิจแห่งการทรงสร้าง เพื่อให้จิตใจของมนุษย์มุ่งตรงไปยังพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และแท้จริงอยู่เสมอ หากมีการรักษาวันสะบาโตมาตลอด ก็จะไม่มีการบัพเพศหรือผู้ปฏิบัติเสฐพระเจ้า หรือผู้ไร้ศรัทธาเลย การถือรักษาวันบริสุทธิของพระเจ้าอย่างศักดิ์สิทธิ์นั้น คงจะได้นำจิตใจของมนุษย์ไปสู่พระเจ้าผู้สร้างของตน สิ่งทั้งหลายในธรรมชาติจะทำให้พวกเขาระลึกถึงพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นย่อมเป็นพยานถึงฤทธาภาพและความรักของพระองค์ วันสะบาโตแห่งพระบัญญัติข้อที่สี่คือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ วันนั้นชี้ไปยังพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้สร้าง และเป็นหมายสำคัญแห่งสิทธิอำนาจอันชอบธรรมของพระองค์เหนือบรรดาสิ่งทรงสร้างทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้”

“ถ้าเช่นนั้น เครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นคืออะไรเล่า หากมิใช่สะบาโตเทียมปลอมที่โลกได้รับไว้แทนสะบาโตที่แท้จริง?”

“คำประกาศฝ่ายพยากรณ์ที่ว่าอำนาจสันตะปาปาจะยกตนขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือที่เขากราบไหว้นั้น เป็นการนั้น ได้สำเร็จอย่างเด่นชัดแล้วในการเปลี่ยนวันสะบาโตจากวันที่เจ็ดมาเป็นวันแรกของสัปดาห์ ไม่ว่าที่ใดก็ตามซึ่งมีการให้เกียรติวันสะบาโตของสันตะปาปาเหนือกว่าวันสะบาโตของพระเจ้า ที่นั่นมนุษย์แห่งบาปก็ถูกยกขึ้นเหนือพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน”

“ผู้ที่อ้างว่าพระคริสต์ทรงเปลี่ยนวันสะบาโตกำลังขัดแย้งกับพระวจนะของพระองค์เองโดยตรง ในพระธรรมเทศนาบนภูเขา พระองค์ตรัสประกาศว่า ‘อย่าคิดว่าเรามาล้มล้างธรรมบัญญัติหรือคำของบรรดาพยากรณ์ เรามีได้มาล้มล้าง แต่มาเพื่อให้สำเร็จ เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ตราบใดที่ฟ้าและดินยังไม่ล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือขีดหนึ่งก็จะมีวันสูญไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จไป ฉะนั้น ผู้ใดละเมิดบัญญัติเล็กน้อยที่สุดข้อหนึ่งข้อใด และสอนมนุษย์ให้กระทำอย่างนั้น ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ใดประพฤติตามและสั่งสอนบัญญัติเหล่านั้น ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์”

“ชาวโรมันคาทอลิกยอมรับว่าการเปลี่ยนแปลงวันสะบาโตนั้นได้กระทำขึ้นโดยคริสตจักรของตนเอง และพวกเขาแยกการเปลี่ยนแปลงนี้เองเป็นหลักฐานแสดงถึงสิทธิอำนาจสูงสุดของคริสตจักรนี้ พวกเขาประกาศว่า โดยการถือรักษาวันแรกของสัปดาห์เป็นวันสะบาโตนั้น พวกเขาโปรเตสแตนต์กำลังยอมรับอำนาจของนางในการบัญญัติกฎหมายในสิ่งทั้งหลายฝ่ายพระเจ้า คริสตจักรโรมันมิได้ละทิ้งข้ออ้างของตนเรื่องความไม่อาจผิดพลาดได้ และเมื่อโลกกับคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายยอมรับวันสะบาโตเทียมที่นางสร้างขึ้น พวกเขาก็ยอมรับข้ออ้างของนางโดยปริยาย พวกเขาอาจอ้างสิทธิอำนาจของอัครสาวกและบรรพชนฝ่ายคริสตจักรเพื่อปกป้องการเปลี่ยนแปลงนี้ แต่ความวิบัติแห่งเหตุผลของพวกเขาเห็นได้โดยง่าย ฝ่ายผู้นิยมสันตะปาปาก็เฉียบคมพอที่จะเห็นว่าพวกโปรเตสแตนต์กำลังหลอกลวงตนเอง โดยจงใจบิดเบือนข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ เมื่อสถาบันวันอาทิตย์ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น เขาก็ปรบปรี๊ด ด้วยรู้สึกมั่นใจว่าในที่สุดสิ่งนี้จะนำโลกโปรเตสแตนต์ทั้งสิ้นมาอยู่ใต้ธงของโรม” Signs of the Times, November 1, 1899.